

Събранитѣ въ самата Ромъния възстанници били разпуснати още съ идването на трона на князь Каролъ (1866 г.). На слѣдната година българския революционенъ комитетъ закроява плана за дуализмъ между Сърбия и България, по който случай за прѣговори е билъ изпратенъ до сръбския князь сливенеца *Михаилъ Колоди*. Прѣзь пролѣтъта на сжщата година (1867 г.), Хитовъ, начело на 30 души, минава Дунава при Тутраканъ, а Филипъ-Тотю при Свищовъ и се съединяватъ пакъ на едно слѣдъ разбиването на послѣдния при Върбовка.¹⁾ Слѣдъ редица сражения съ низами, черкези и баши-бозуци, тѣ стигатъ сръбската граница. Въ свръзка съ това възстание е извъстенъ страшния сждъ въ Свищовъ и Търново надъ замѣсени и помагачи българи.

Въ сжщата година се дава началото и на втория български легионъ въ Бѣлградъ, който прѣзь готвената война на Михаилъ Обреновичъ въ 1868 г. съ Турция е трѣбвало да помага на сърбитѣ и подигне общо възстание въ България. Скоро, обаче, 300 български легионери се виждатъ принудени да напуснатъ Сърбия и се озоватъ въ Влашко (пролѣтъта на 1868 г.). Князь Михаилъ е билъ убитъ прѣзь май сжщата година, а регента Блазнавацъ праща *Хитовъ* въ Букурещъ да спре и повърне българскитѣ легионери, но било късно. Слѣдъ нѣколко дена, *Х. Димитъръ* и *Караджата* съ четници, облѣчени въ военна униформа, минаватъ Дунава, за да сложатъ коститѣ си при Бузлуджа.

Хитовъ не прѣстава да дѣйствува и слѣдъ загубата на своя бившъ *байрактаръ*, *подъ-войвода* и великъ съгражданинъ Х. Димитъръ. По-нататѣшната му дѣйность ни отнася въ редица възстаннически опити изъ разни кѣтове на България. Наврѣмени той е билъ подслоняванъ въ Сърбия и Влашко.

¹⁾ Въ биографията на Ф.-Тотю се казва, че прѣзь май 1867 г. Хитовъ е билъ вече въ Сливенския балканъ, дѣто той стигналъ съ четата си, очевидно слѣдъ минаването Дунава при Тутраканъ. Ф.-Тотю се озовава къмъ сжщата посока и чакалъ присъединението на Хитовъ при Хаинкювския боазъ. Срѣщата, обаче, е станала прѣзь юлий сжщата година на върха Юмрукъ-чалъ, дѣто идва и Дѣдо Желю. Ср. Симидовъ за Ф.-Тотю, 441—4 и Хитовъ въ неговитѣ записки. Той се отзовава много ласкаво за селенитѣ по Сливенско. Въ всѣко село е ималъ свои върни хора и куриери. Прѣзь зимата, обаче, на 1862 г., когато зимува въ Твърдица и Елена, билъ издаденъ отъ еленскитѣ чорбаджии, но се избавя. Голѣмото му прѣслѣждане било прѣзь сжщата година, когато билъ хванатъ Никола Аджема, раненъ при Кортенъ. Хитовъ е билъ тогава на Матейската планина, подъ Сливенъ, заобиколенъ отъ сливенския бюлюкъ-башия съ 300 войника и потера отъ околнитѣ села. Именно тукъ се е спасилъ чрѣзь българскитѣ селени, най-вече отъ Бургуджий. Бюлюкъ-башиятъ е билъ уволненъ отъ сливенскитѣ власти, защото намѣрилъ току що опечения хлѣбъ на Хитовъ, но не и самия него. Хитовъ отъ тукъ прѣзъ Камарскитѣ лозя се отправя за Русокастро, Мандрагйолъ и край Карнобадъ се закривява отново за Матейската планина.